

R o z s u d e k

J m é n e m r e p u b l i k y

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Jah jireh**, občanské sdružení, IČ 27058841, se sídlem v Unhošti, Havlíčkova 306, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem v Praze 5, Symfonická 1496/9, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o žalobě ze dne 18.9.2012 na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se žalobce domáhá toho, aby soud uložil Ministerstvu práce a sociálních věcí povinnost rozhodnout do 15 dnů od právní moci rozsudku o žádosti žalobce ze dne 24.9.2011 o poskytnutí dotace ze státního rozpočtu pro rok 2012 v souladu s kritérii stanovenými v § 101 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, jakož i uložit žalovanému ministerstvu, aby žalobci nahradilo náklady soudního řízení. Žalobce uvedl, že je poskytovatelem sociálních služeb podle zákona o sociálních službách od 1.5.2009 s tím, že místem jejich poskytování je Domov pro seniory v Mariánských Lázních, a že náklady na poskytování služeb výrazně převyšují příjmy, které žalobce může vyžadovat od klientů. Právní předpisy totiž podle žalobce limitují příjmy od klientů, např. ustanovením o maximální částce za ubytování a stravu nebo ustanovením o nepřekročitelné částce, kterou lze od klienta požadovat (§ 73 odst. 3 zákona o sociálních službách). Pro rok 2012 požádal žalobce dne 24.9.2011 o dotaci ve výši 2 414 188,- Kč, krajský úřad doporučil poskytnout dotaci ve výši 1 155 400,- Kč. Žalované ministerstvo však nevydalo žádné rozhodnutí, pouze na internetových stránkách se lze dočíst, že dotace byla poskytnuta v rozsahu „nula“. Žalobce se obrátil na ředitele příslušného odboru žalovaného ministerstva, ten mu odpověděl na stížnost dopisem ze dne 1.8.2012 č.j. 2012/61759-221/1 tak, že na poskytnutí dotace není právní nárok, že z webových stránek žalobce vyplývá, že žalobcova organizace se vymezuje vůči klientům i zaměstnancům tak, že přijímá pouze pokřtěné svědky Jehovovy a že dotace jsou poskytovány bez vymezení náboženského, politického, rasového či jiného, a proto nemůže být dotace poskytnuta. Dále žalobce naznačuje, že v případě dotace na uvedené sociální služby nemůže být rozhodování o ní svévolné, přestože na dotaci ze státního rozpočtu není podle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, právní nárok. Žalobce zjistil, že v České republice dosud neexistuje sociální zařízení, které by poskytovalo specializované služby pro seniory z řad svědků Jehovových. Proto žalobce zřídil dům pro seniory, kde tyto služby – kromě

standardních sociálních služeb – jsou poskytovány. Zatímco někteří senioři tyto služby požadují, jiní o ně zájem nemají. Dosud se však nestalo, že by se do Domova hlásil někdo, kdo není svědkem Jehovovým. Pokud jde o zaměstnance, nikdo jiný než svědkové Jehovovi neprojevil o zaměstnání v Domově zájem. Takovéto specializované Domovy pro seniory nejsou výjimkou, žalobce upozorňuje na příklad Domovů pro zestárlé kněze či řeholní sestry, které provozuje Česká katolická charita.

Žalované ministerstvo navrhlo žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve vyjádření k žalobě přiblížilo průběh dotačního řízení pro rok 2012 v případě žalobce a uvedlo, že v žádosti o dotaci žalobce neuvedl, že se jedná o poskytování sociální služby pouze pro svědky Jehovovy a že také zaměstnanci musí být svědci Jehovovi. Tuto skutečnost žalovaný zjistil rovněž z webových stránek žalobce, který se tak podle žalovaného vymezuje diskriminačním jednáním vůči klientům. Proto nebylo žádosti vyhověno. Žalovaný navíc má za to, že podle § 14 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech se na rozhodnutí o přidělení dotace nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Žalovaný tak není vázán striktními lhůtami správního řízení. Podle žalovaného nevyplývá ze zákona povinnost vydávat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dotaci.

V rámci repliky k vyjádření žalovaného žalobce navrhl provést k důkazu obsah protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 14.1.2013 č.j. 122/4.50/13/15.2., v němž se mimo jiné konstatuje, že kontrolou provedenou u žalobce ve dnech 24.10.2012 a 14.1.2013 bylo zjištěno, že hlediska pro výběr zaměstnanců zaručují rovné příležitosti a nebyla prokázána jakákoli diskriminace.

Soud projednal žalobu v řízení podle ust. § 79 a násl. s.ř.s., avšak neshledal ji důvodnou. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání s ohledem na výslovnou žádost žalobce obsaženou již v žalobě i na konkludentní souhlas žalovaného po výzvě učiněné soudem vůči němu k vyjádření o možnosti takového vyřízení věci.

Podle ust. § 81 odst.2 a 3 s.ř.s. soud uloží žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, je-li žalobcův návrh na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu důvodný; jinak žalobu zamítne.

Podle ust. § 14 rozpočtových pravidel není na dotaci ze státního rozpočtu nebo návratnou finanční výpomoc právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, přičemž na rozhodnutí, kterým se žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci vyhová, se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.

Pro projednávání případ tak, jak jej podal a žaloval žalobce, je zjevné, že předmětem tohoto soudního řízení správního není otázka správnosti postupu žalovaného při rozhodování o dotaci po stránce věcné neboli není otázka, zda nepřiznání dotace je či není správné a případně diskriminující, nýbrž to, zda žalovaný byl skutečně nečinný a žalobci nesdělil právně relevantním způsobem svůj závěr, resp. své rozhodnutí o neposkytnutí dotace a jeho důvodů. Z toho důvodu soud nepřistoupil k provedení dokazování, pokud jde o důkaz výše uvedeným protokolem Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj, jak jej navrhoval žalobce v replice.

Ze správního spisu, konkrétně pak z dopisu ze dne 1.8.2012 č.j. 2012/61759-221/1, který je založen ve správním spise, vyplývá, že jím ředitel odboru sociálních služeb a sociální práce

žalovaného ministerstva žalobci jednoznačně, zcela jasně a nepochybně sdělil i včetně dostatečného zdůvodnění závěr, že

- na poskytnutí dotace není právní nárok,
- bylo zjištěno, že organizace žalobce se vymezuje pro žalovaného ne zcela pochopitelným způsobem vůči klientům i zaměstnancům, když z jejích webových stránek vyplývá takové vymezení, podle něhož jsou žalobcem přijímáni jako klienti i zaměstnanci pouze pokřtění svědci Jehovovi,
- dotace na sociální služby poskytuje žalované ministerstvo pro všechny občany České republiky bez vymezení náboženského, politického, rasového či jiného a že
- z tohoto důvodu nemůže být žalobci, resp. jeho organizaci poskytnuta dotace.

Podle ustálené judikatury (např. usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 233/02) je „rozhodnutí“ označením technickým a úkon správního orgánu je nutno vždy posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle jeho formy, neboť i neformální přípis (bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s.ř.s.). Za správní rozhodnutí je tak třeba považovat jakýkoli správní akt individuální povahy, vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho tzv. vrchnostenského (vertikálního) postavení vůči žadateli.

Vzhledem ke zmíněné dlouhodobě konstantní interpretační soudní praxi, od níž se procesní soud neodchýlil, je třeba dopis Ministerstva práce a sociálních věcí, resp. ředitele jeho odboru sociálních služeb a sociální práce, ze dne 1.8.2012 č.j. 2012/61759-221/1 považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu, které v případě nespokojenosti žalobce je, resp. bylo žalovatelné (stranou se ponechává případná otázka, zda i zamítavé rozhodnutí podléhá či nikoli soudnímu přezkumu, protože tato otázka není právně relevantní pro zodpovězení toho, zda žalovaný byl či nebyl nečinný, i když obiter dictum vychází soud ze zásady, že v případě pochybnosti o přípustnosti či nepřípustnosti přezkumu je třeba se přiklonit ke kladnému řešení).

Soud je však v tomto řízení vázán jednoznačným žalobcovým žalobním návrhem (petitem), jehož meze musí respektovat a který po soudu výslovně požaduje, aby bylo žalovanému ministerstvu uloženo vydání formálního správního rozhodnutí, třeba i zamítavého, a to bez ohledu na obsahovou stránku již zmíněné odpovědi ministerstva ze dne 1.8.2012, které se již žalobci dostalo. Žalovanému ministerstvu žalobce vytýká výslovně nečinnost spočívající v nevydání formálního věcného rozhodnutí, které by reagovalo na žalobcovu žádost ze dne 24.9.2011, a samotný dopis ministerstva – na rozdíl od ustálené soudní judikatury – žalobce nepovažuje za rozhodnutí.

Jestliže věcnou argumentaci týkající se žalobcova sporu o obsah důvodnosti odepření dotace přináší žalobce jen jakoby na okraj a primární je pro něho požadavek formalizovaného správního rozhodnutí, pak pro posouzení důvodnosti žalobcovy ochrany před tvrzenou nečinností správního orgánu není tato argumentace věcně relevantní.

Z uvedených skutečností a z obsahu správního spisu je zjevné a soud má za prokázané, že žalované ministerstvo nebylo nečinné a naopak o žalobcově žádosti rozhodlo, i když tak učinilo správním aktem, který sice neměl všechny formální náležitosti předvídané pro správní rozhodnutí, avšak obsahově splňoval materiální kritéria meritorního rozhodnutí. Žaloba tvrdící nečinnost žalovaného tudíž nemohla být shledána důvodnou a podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. byla zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaný sice byl úspěšný, avšak podle obsahu spisu mu náklady v soudním řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.1.2013

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu